

Ne v pesku, temveč v srcu!

Bilo je vroče poletno jutro. Dišalo je po pokošeni travi in vseh cvetočih rožah z okoliških vrtov. Gospodinje so že zjutraj zalivale rastline in pometale, ptički so žvrgoleli, otroci pa hiteli v šolo. To je sicer malce nenavadno, saj otroci običajno hitijo iz šole proti domu. Jasno, tisti dan je bilo ravno nasprotno, saj je bil zadnji šolski dan, otroci pa so le še dobili spričevala in odhiteli na počitnice.

Tudi jaz sem bila navdušena, in veselo že kovala načrte za počitnice. Najbolj sem se veselila odhoda na morje. Tedaj sem ravno končala tretji letnik, čakalo me je le še zadnje leto in nato matura. Med letom ni bilo veliko časa za zabavo, saj sem se neprestano učila. Odločila sem se, da bo to poletje nepozabno in da si bom odpočila od celoletnega napora.

In tako je prišel dan odhoda na morje.

Spakirala sem svoje najljubše obleke in se odpravila v posteljo. Vso noč nisem zatisnila očesa, saj sem bila zelo navdušena. Čeprav je pot trajala kar nekaj ur, je bilo vredno. Ko smo z družino prispeli, sem občudovala naravne lepote celotne pokrajine. Dnevi na otoku so bili povsem nori, skoraj nič nisem spala, le zabavala sem se, ustvarjala nova poznanstva, nakupovala, uživala ob mediteranski hrani in glasbi ...

Tisti večer je bil usoden zame. Bil je koncert, družinsko druženje, skozi program je bila turistom približana kultura na tem otoku. Bilo je zabavno, čustveno, predvsem pa lepo in iskreno. Takrat sem v množici turistov in domačinov opazila nekega fanta. Bil je postaven visok mladenič nasmejanega obraza, lepih potez in iskrenih oči. Zdel se je nekaj let starejši od mene, glede na njegov ten kože pa je bil domačin. Moje oči so drsele od njegove glave do njegovih pet ter nazaj in spet in spet. Bolj kot sem ga opazovala, bolj mi je bil všeč.

Šooooook! Okamenelost!!! Pogledal me je nazaj, videl me je strmeti!!! Celoten večer sva se le gledala, bilo je nekoliko čudno. Napovedali so še zadnje tri skladbe, jaz pa sem se poskušala izmuzniti na stranišče. Ko sem se vračala, se je naenkrat pojavil pred mano in me prosil za ples. Bilo je čudovito, kar je še malce prej bilo čudno. Celoten večer je zbiral pogum, da me povabi na ples. Nisem se upirala, le prepustila sem se in privolila.

Takrat, tisti večer, tisti trenutek na plesišču se je zdel izjemen, zdelo se je, da obstajava le midva, čeprav je bilo plesišče natrpano do zadnjega koščka tal. Pesmi skoraj

nisem slišala, ker sem mu bila tako blizu, le strmela sem v njegove čudovite oči. Ko se je pesem končala, sem se morala vrniti v realnost. Šla sem nazaj proti družini, oni pa so me gledali z nasmeški na obrazih in žarečimi očmi, v pričakovanju, da jim razložim, kaj se je pravkar zgodilo. Ampak mi ni bilo treba, saj so moje oči izdajale vse. Preprosto sem žarela.

Ampak takrat je prišel strah. Strah, da ga ne bom nikoli več videla, se pogovarjala z njim ali se mu prepustila med plesom. Spat sem se odpravila z mešanimi občutki strahu in nenadne ljubezni. Mislim, da sem tisti večer pričela verjeti v ljubezen na prvi pogled.

Naslednji dan sem se spominjala prejšnjega večera. Ležala sem na plaži, ampak naenkrat mi je postalo slabo. Odločila sem se za sprehod. S seboj nisem vzela prav nič, razen majice, sandal in brisače. Ko sem tako taval, se še zavedala nisem, kako daleč sem prišla. Kmalu sem ugotovila, da se bo zvečerilo, jaz pa nimam pojma, kje sem. Videla sem nekaj ljudi, domačinov. Stekla sem tja, da bi jih vprašala za pot nazaj proti hotelu. Kot je bilo pričakovati, me ni razumel niti eden izmed njih. Poskušala sem v petih različnih jezikih, nato pa so se le spogledali, deklica pa je stekla stran proti malce oddaljenim hišam. Vračala se je z mladeničem, za katerega se je izkazalo, da je bil moj plesni partner prejšnji večer. On je znal angleško, zato se je bilo edino z njim mogoče sporazumeti po normalni poti.

Spremil me je nazaj v mesto do hotela in mi še pred tem posodil mobilni telefon, da sem lahko obvestila starše, da se že vračam. Med potjo je sprva prevladovala neprijetna tišina in neopazni pogledi. Končno sva načela pogovor. Predstavil se mi je in jaz njemu. Pred hotelom mi je ponudil, da me naslednji dan pelje na bližnji otoček in mi ga razkaže. Od navdušenja sem skoraj zakričala, na koncu pa sem mirno privolila. Nenadoma me je še objel, nato pa sem odšla v hotel na večerjo. Staršem sem povedala o svojih načrtih za naslednji dan, oni pa so žal imeli nekaj predsodkov, češ da ga ne poznam, da je neznanec. Jaz pa sem mu zaupala.

Zelo zgodaj zjutraj me je že čakal na obali v čolnu, da se odpraviva. Zdaj nisva bila več tako uradna, temveč sva se zopet objela in začela razpravljati o najrazličnejših zadevah. Na otoku je bilo veliko znamenitosti, lepe cerkve, drugi spomeniki, narava pa je prav tako pustila svoj pečat. Bila sem v najboljši družbi tisti trenutek. Dan je minil v trenutku, kot bi rekla eno samo besedico in že je bil večer.

Ko sva se vrnila na naš otok, sva še nekaj minut sedela v čolnu, pogled pa je naredil svoje. Poljubil me je. Poljubil, poljubil, poljubil!!! Čutila sem, kot da mu pripadam, da je moje srce njegovo. Bilo je magično. Z nikomer nisem želela deliti tega, to je bil moj trenutek, moje edinstveno čustvo.

V teh treh tednih na otoku sem spoznala krasnega fanta, pridobila zaupnika in velikega prijatelja. Čeprav sem na otok prišla samska, sem se zdaj vračala s fantom. Namreč dan pred odhodom me je ponovno peljal na otok, pripravil večerjo na plaži in mi podaril krasen prstan, s katerim je želel dati pečat najini na novo nastali zvezi.

Nekaterih ljudi ne bom nikoli spoznala tako zelo, kot sem njega v le treh tednih. Ko sem prišla nazaj v Slovenijo, sem bila zelo žalostna. Pogrešala sem ga, ampak navdajal me je optimizem, da ga bom videla že takoj za naslednje počitnice, ko bo prišel v Slovenijo.

Ta ljubezen ni bila zapisana v pesku, temveč v srcu. Ni mi pomembno kje, šteje le to, da sem z njim.

Chloe